

FARVÄL O MODER SVEA

Avsked till fosterlandet

AUGUST BONDESON (1854—1906)

Melodin och texten, något varierad, har utgivaren tagit ur August Bondesons utomordentligt värdefulla vissamling, som i sin tur upptecknat visan efter Anna Lovisa Johansson i Härrmanstorp, Ljungby församling i Halland.

I tidningen Svea, där olika insändare diskutera visan, berättas att den sjöngs under en överresa med Oceanic år 1900 och att den var myc-

ket populär under sekelskiftet. Med sin innerliga, något eftertänksamma melodi, tolkar den ganska väl den bortfarandes tankar och känslor. Emigrationen har kommit över sina hundår och bitterheten har försvunnit. Nu söker man sig rätt och slätt ett verksamhetsfält som skall ge den växande ungdomen större möjligheter i den hårda kampen för tillvaron.

Far - - väl o mo - der
och tac - kar dig av Sve - - - a, nu
hjär - - - tat, för re - - ser jag från dig
det du fost - - rat mig.

Mitt bröd du gav så ring - - - a, det knappast ej för - - slog fast

mång - - en av den va - - - - - ran du gi - - vit mer än nog.

Farväl o moder Svea, nu reser jag från dig
och tackar dig av hjärtat för det du fostrat mig.
Mitt bröd du gav så ringa, det knappast ej förslog
fast mängen av den varan du givit mer än nog.

Nu draga vi som fordom från dig till fjärran land.
Utöver havets vågor långt bort till Västerms strand.
Där är ej ont om brödet när man vill bruka flit,
vi tacka må upptäckarn, som viste vägen dit.

Dock älskar jag dig Sverige, mitt kära fosterland.
Och vill ogärna byta mot Västerms präriesand,
men när det gäller brödet är tveksamheten slut.
Vi få som skogens fåglar ur redet flyga ut.

I en av dina dalar min vagga stod en gång.
Som barn jag där har vandrat med munterhet och sång.
Där har jag plockat blommor, där har jag plockat bär.
Ej någon vrå på jorden kan bliva mig så kär.

Farväl med er ni furor, ni björkar, al och lind.
Ni vackra sommarnätter med ljumma västanvind!
Nu kommer livets allvar och stör min ungdoms ro.
Jag måste ut i världen, Gud vet var jag skall bo.

Och när jag skulle resa från hem och fosterland
då fälldes många tårar och hjärtat stod i brand.
Jag vände mig på vägen med tårad blick jag såg
till kära barndomshemmet i dalen där det låg.

Till Göteborg dit kom jag så trött i varje lem
jag var så tung om hjärtat, jag hade intet hem.
Där finnes emigranter båd' stora och båd' små,
som skulle bli mitt sällskap utöver böljan blå.

Snart vänskapen var stiftad, vi tryckte allas hand
vi voro alla söner av samma fosterland.
Vi bådo allesamman vår Herre var med
och steg ombord på skeppet, som låg på strandens redd.

Kaptenen steg på däck, kommandot tog i hand.
Vi svängde våra hattar åt dem som stod på land.
Farväl med Sveriges stränder, med vikar och med sund.
O vad det kändes bittert i denna avskedsstund.

Med hjärtat fullt av vemod jag stod och såg uppå
hur mer och mer mitt Sverige försvann uti det blå.
Ja, jag kan icke neka mitt hjärta gick i brand
när jag såg Sverige sjunka vid horisontens rand.

Jag tänkte på min fader, jag tänkte på min mor
de kanske slutat leva härnäst när gräset gror!
Men uppå deras gravar skall stå ett kors på vakt
som nog skall visa platsen, där far och mor man lagt.

Hur glad jag skulle bliva om jag kom hem igen,
hem till mitt gamla Sverige och till mitt barndomshem.
Där är mitt hjärta hemma där såg jag solen först,
jag kan det icke glömma, min längtan dit är störst.